

ZARZĄDZENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

W związku z wnioskiem adwokata P. F. - obrońcy skazanego M. K. z dnia 13 października 2023 r., stanowiącego w istocie sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.), w przedmiocie wznowienia postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 609/22, o oddaleniu kasacji obrońcy tego skazanego jako oczywiście bezzasadnej, nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 13 października 2023 r. adwokat P. F., obrońca skazanego M. K., zwrócił się do Sądu Najwyższego, cyt. „o wznowienie, na podstawie art. 540 § 3 k.p.k. w zw. z **art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.**, postępowania kasacyjnego w sprawie o sygn. akt II KK 609/22, wobec zasiadania w składzie Sądu Najwyższego SSN Zbigniewa Kapińskiego powołanego na stanowisko w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 690/21 i poprzedzającego wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt IX K 456/ 16 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”.

W myśl art. 542 § 3 k.p.k. uchybienia ujęte w art. 439 § 1 k.p.k. stanowią przyczyny wznowienia postępowania karnego z urzędu, W realiach

niniejszej sprawy brak jest podstaw do podjęcia działań z urzędu przez Sąd Najwyższy w przedmiocie wznowienia postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 609/22.

Wskazać należy, iż instytucja wznowienia postępowania dotyczy postępowania sądowego rozstrzygającego w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Tymczasem postanowienie z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 609/22, Sądu Najwyższego o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego M. K. jako oczywiście bezzasadnej, nie jest prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej M.K., bo takim jest – pierwotny w stosunku do niego – wyrok skazujący Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt IX K 456/16, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 690/21. To od **prawomocnego wyroku** Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 690/21, obrońca skazanego M. K. złożył kasację. W uchwale Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2000 r., sygn. akt IKZP 37/2000, zam. OSNKW 2000, z. 9 – 10, poz. 78, podkreślono, iż oddalenie kasacji jest jakościowo czymś zupełnie odmiennym niż utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy. Oddalając kasację sąd orzeka jedynie o niezasadności wniesionej skargi kasacyjnej, nie wkracza zaś w żadnym zakresie w sferę, w której wyrok kończący postępowanie, korzysta już z powagi rzeczy osądzonej. Podkreślono, że z istoty postępowania kasacyjnego wynika, że nie jest też ono postępowaniem zmierzającym do rozstrzygnięcia „o zasadności oskarżenia wniesionego w sprawie karnej” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, lecz postępowaniem zmierzającym do zbadania zasadności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, wniesionego już po prawomocnym zakończeniu postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od ponad dwudziestu lat, dominuje pogląd, że niedopuszczalny z mocy ustawy jest wniosek o wznowienie postępowania kasacyjnego, gdyż orzeczenie Sądu Najwyższego o oddaleniu kasacji nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w rozumieniu art. 544 § 2 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 *in princ.* k.p.k. Jest natomiast takim orzeczeniem

wydane przez Sąd Najwyższy, po uchyleniu w wyniku kasacji prawomocnego wyroku, orzeczenie następcze o umorzeniu postępowania lub o uniewinnieniu oskarżonego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt III KO 53/99, OSNKW 2001, z. 7 – 8, poz. 67, z dnia 27 czerwca 2001 r., III KO 115/00, OSNKW 2001, z. 9 – 10, poz. 83, z dnia 25 listopada 2010 r., sygn. akt V KO 87/10 i powołane w nim orzeczenia, zam. R – OSNKW 2010, poz. 2369, z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV KO 46/15, OSNKW 2015, z. 12, poz. 104, a także postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt I KZP 17/22, Legalis).

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, zam. OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd , że w postępowaniu o wznowienie postępowania, istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9 § 2 k.p.k., umożliwiająca stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana w sygnalizacji usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu skazanego M. K. oraz jego obrońcę adwokata P. F., o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu, jednakże za celowe uznano decyzję o braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.

[ał]

